

„Haf, haf!“ ozvalo se znovu. Tentokrát se jí zdálo, že to slyší blízko sebe. Najednou ucítila, jak ji někdo tahá za nohavici.

„Au! Co to bylo?“ podívala se dolů a nestačila se divit. Za nohavici ji tahal přesně takový pejsek, kterého před chvílí nakreslila na papír. Podívala se na stůl a zůstala stát jako opařená. Papír byl prázdný.

„Co se to stalo? On ožil?“ koukala s otevřenou pusou. Kačenka otevřela dveře a celá vyděšená utíkala do obýváku. Pejsek za ní a štěkal jako pominutý. „Kde se tady vzal ten pes?“ ptala se překvapeně babička.

„Já v tom prsty nemám,“ řekl dědeček.

„Mami!“ tahala Kačka maminku za ruku.

„Mami, to ty pastelky!“ špitla Kačka.

„Teď dej pokoj s pastelkami! Musíme vyřešit, jak se sem dostal ten pes!“ okřikla ji maminka.

„Tati,“ hledala pochopení u tatínka.

„Co se děje?“

„Nakreslila jsem psa a on prostě ožil,“ vysvětlovala.

„Kačko, co si to zase vymýšlíš?“ zlobila se maminka.

„Má bujnou fantazii,“ omlouval ji tatínek.

Dědeček pejška odvedl ven na dvorek. Slíbil babičce, že se zkusí poptat, komu patří.

V podvečer se Kačka s rodiči a bráškou vrátili procházkou domů.

Ke komu šli na návštěvu?

Odkud se vzal pejsek v pokoji?

